

denne Fordring til Regjeringen og de enkelte Mini-
 nistre, men det ubeluffer ikke, at en Minister kan
 lade sig bevæge til en vis Grad indenfor visse
 Grændser med Hensyn til det, han i Begyndelsen
 har fremsat, som sit bestemte Driste eller som sin
 Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal. Det
 er noget Andet. Selvsjælgelig kan der i enhver
 Sag være underordnede Spørgsmaal, hvor en
 Minister, selv i Modsætning til sin egen Opfat-
 telse af, hvad der er det Rigtige, kan bøvle sig
 for Rigsdagens Afgjørelse, men paa den anden
 Side maa der ikke blot enkeltvis, men meget ofte
 kunne fremkomme Spørgsmaal, hvor en Minister
 giver sit Ultimatum og derefter ved den endelige
 Forhandling fremsætter sit Forlangende og siger,
 at han ikke vil fortsætte sin Gjerning længere,
 naar det ikke opfyldes. I den Henseende have
 vi ogsaa fra det Solskeinstke Ministeriums Side et
 Par Exempler paa, at Saadant kan foregaa.
 Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valg-
 kreds (Fenger) kunde, dersom han havde opfattet
 det Parlamentariske, det Konstitutionelle paa samme
 Maade som den nuværende Regjering, meget godt
 have sidet i Regjeringen den Dag idag, men det
 ærede Medlem havde en Følelse af, at naar han
 havde studt sig frem til en Stilling og hævdet
 en bestemt Opfattelse, som jeg priser ham for
 — selv om jeg ikke er enig deri — hævdet den
 baade her og i det andet Thing, og han da fik
 Stemningen ganske imod sig, maatte han sige:
 Jeg kan i et Hovedspørgsmaal ikke lade mig dette
 byde, jeg træder tilbage. Det er et Tilfælde,
 som ikke er gammelt, og det kan gjerne være, at
 det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds
 (Fenger) vil give det et noget andet Skjær, men
 saaledes er det opfattet af mig og Mange, og jeg
 siger, at det var rigtigt; dette medfører det par-
 lamentariske Krav. Naar nu den ærede Minister
 siger, at han om det foreliggende Spørgsmaal
 ikke strax behøvede at sige sin Mening, saa
 svarer jeg, at det er nu ved 3die Behandling, vi
 tale om Sagen. Sagen har allerede foreligget
 ved 2den Behandling og før denne for Ministeren,
 men det er ved 3die Behandling, at der skulde
 fremsættes en Mening af ham, og den ærede Mi-
 nister kan ikke sige, at han i denne Sag tidligere
 har sagt sin Mening, thi den Sag, der omhand-
 ledes i Regjeringens Lønningsforslag, var i meget
 Væsentligt en helt anden Sag. Det var i Virke-
 ligheden en Lønningsforhøielse for de høiere Løn-
 nede Embedsmænd, men derimod foreligger der nu
 Spørgsmaal om en Lønningsforhøielse for de la-
 vere Lønnede Embedsmænd. De to Sager have
 meget lidt tilfælles, saa at den ærede Minister har
 ikke sagt sin Mening i denne Sag, da Thinget
 foretog hans Lønningslovsforslag, og derfor er det saa
 meget mere ønskeligt, at den ærede Minister havde
 sin Mening derom nu. Det er kun disse enkelte
 Bemærkninger, jeg troede at maatte gjøre overfor
 den ærede Minister. Jeg skal indrømme den

ærede Minister, at jeg opgiver aldrig dette Krav
 til nogen Regjering, der efter min Opfattelse fra
 nogen Side skal kunne fortjene Tillid, at den skal
 have en vis Opfattelse af Sagerne, søge at gjøre
 den gjældende, og naar den ikke kan sætte den
 igennem i Hovedspørgsmaalet, vige for Mod-
 standerne.

Finantsministeren: Svad der er blot
 personligt, skal jeg i Genhold til, hvad jeg alt har
 sagt, ganske lade ligge, og saaledes skal jeg heller
 ikke udtale mig om den Opfattelse, som den ærede
 Ordfører gjorde gjældende med Hensyn til min
 forhenværende Kollegas Udtræden, men derimod er
 der en Side af Sagen, som har almindeligere In-
 teresser, og derfor skal jeg om den sige et Par
 Ord. So, det laa virkelig med logisk Konsekvens
 paa Bunden af den ærede Ordførers Udtalelser;
 gjennemtænt og praktisk gennemført maa den af den
 ærede Ordfører opstillede Fordring føre til det Resultat,
 som jeg udtalte. Under de Forhold, med Hensyn
 til hvilke hans Klage over, at Regjeringen ikke
 havde udtalt sin Mening, kom frem, vilde den
 ikke være berettiget, naar ikke den Fordring laa
 paa Bunden, at Regjeringen skulde sige sit yderste og
 sidste Ord ved den første givne Leilighed og ikke
 paa nogen Maade vende sig i Afvigelse derfra
 — naturligvis er der ikke Spørgsmaal om Forandring
 af en Løddel, en Brit over et i eller et u; men væsent-
 lige Forandringer skulle ikke kunne finde Sted, uden at
 det førte til en Konflikt, som maatte ende enten med
 Thingets Opløsning eller Ministeriets Afgang. Jeg
 kunde naturligvis udtrykke den samme Tanke paa
 en anden Maade; men jeg udtrykte den, som det
 var meget naturligt fra min Side, i den Al-
 mindelighed, som Tanken maatte gjennemføres
 over for ethvert af Thingene. Det er klart, at
 efter min Anskuelse maatte det andet Thing være
 berettiget til at stille den samme Fordring til
 den Minister, som indbragte et Lovforslag der,
 som det ærede Medlem stillede med Hensyn til
 dette Thing. Der er fuldkommen Lighed efter
 min Opfattelse. Derfor tog jeg det i den almin-
 delige Form. Jeg veed nok, at jeg kunde have
 taget den i en Form, som utvivlsomt vilde have
 tiltalt den ærede Ordfører mere; nemlig ved at
 sige, at, saa snart en Sag kom til at foreligge
 her, enten den nu oprindeligt forelaa her eller den
 senere kom til at foreligge her, havde den ved-
 kommende Minister ingen anden Opgave end at
 blive enig med Folkethingets Flertal og derpaa
 sætte Landstinget Stolen for Døren. Saaledes
 kan det ogsaa udtrykkes; det er den anden Maade,
 hvorpaa denne Tanke kan udtrykkes. Saa snart vi
 i Almindelighed udtale Tanken lidt klarere, lidt
 anskueligere, saa er det dette, der ligger paa Bun-
 den af Ordførers Bemærkninger. Jeg kjender
 jo Alt, hvad der kan siges her imod, saa at
 man ikke mener det saaledes, at man tænker sig
 Alt gennemført under mildere Former og ved